

SENTÈNCIA 09-96 DE 21 DE MAIG DE 1996

Introducció, tinença i cessió de droga tòxica.- Agreujant de reincidència.- Sistemes de valoració de les proves.- Valor de les manifestacions davant la Policia i de les declaracions davant del Batlle instructor tot i estar rectificades en el Judici Oral.- Dret a no declarar contra sí mateix.- Intervenció de les converses telefòniques: motivació.- Circumstàncies atenuants.

Ponent: M.I. Sr. Yves PICOD

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que el M. Iltre. Tribunal de Corts va dictar Sentència en data 29 de gener de 1.996 en la causa de referència amb la següent part dispositiva:

"FALLEM: 1) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Ferran N.D. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delictes major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 161 del Codi Penal, amb la concurrència de la circumstància agreujant de reincidència, a la pena de 6 anys de presó.

"2) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Josep B.I. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delictes major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 163 del Codi Penal, amb la concurrència de les circumstàncies modificatives agreujant de reincidència i atenuant de minoria de 21 anys, a la pena d'un any i sis mesos de presó i multa de 50.000.- pts.

"3) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Ricard D.C. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delictes major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 163 del Codi Penal, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena d'un any i sis mesos de presó i multa de 50.000.- pts.

"4) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Oscar M.V. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delictes major d'introducció, tinença i cessió de droga

tòxica de l'article 161 del Codi Penal, amb la concurrència de les circumstàncies atenuants de minoria de 21 anys i de col.laboració amb la justícia i de penediment, a la pena de CINC ANYS DE PRESÓ dels quals DOS ANYS I SIS MESOS FERMS i la resta CONDICIONAL QUALIFICADA amb la obligació de justificar ocupació laboral i de seguir tractament mèdic durant un període de 18 mesos, i multa de 50.000.- pts.

"...6) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Antoni A.CH. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delictes major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 161 del Codi Penal, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de 5 anys de presó, dels quals 4 anys ferms i la resta condicional, i multa de 50.000.- pts.

"...8) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat David B.G. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delictes major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 163 del Codi Penal, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena d'un any i tres mesos de presó i multa de 50.000.- pts.

"...11) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Jordi B.B. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delictes major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 163 del Codi Penal, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de 1 any de presó, de la qual 6 mesos ferms i la resta condicional, i multa de 50.000.- pts.

"...14) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Daniel E.G. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delictes major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 161 del Codi Penal, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de 7 anys de presó i expulsió del Principat.

"15) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Pedro Pablo C.G. , com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delictes major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 161 del Codi Penal, amb la concurrència de les circumstàncies modificatives atenuants de minoria de 21 anys i de col.laboració amb la justícia i penediment, a la pena de cinc anys de presó dels quals dos

anys i sis mesos fermes i la resta condicional, i multa de 50.000.- pts.

"16) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Rafael C.S. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delict major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 161 del codi Penal, amb la concurrència de la circumstància atenuant de minoria de 21 anys, a la pena de 5 anys de presó dels quals dos anys fermes i la resta condicional qualificada amb la obligació de justificar ocupació laboral durant un període de 18 mesos, i multa de 50.000.- pts

"...18) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusada Sílvia M.A. com a responsable penalment en el concepte d'autora d'un delict major d'introducció de droga tòxica de l'article 163 del Codi Penal, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de vuit mesos de presó condicional i multa de 150.000.- pts.

"...25) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat David C.M. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delict major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 161 del Codi Penal, amb la concurrència de la circumstància atenuant de col.laboració amb la justícia i penediment, a la pena de 5 anys de presó dels quals 8 mesos fermes i la resta condicional, i multa de 50.000.- pts.

"...27.1) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Francesc C.C. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delict major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 161 del Codi Penal, amb la concurrència de la circumstància atenuant de minoria de 21 anys, a la pena de 5 anys de presó dels quals dos anys fermes i la resta condicional, i multa de 50.000.- pts.

"27.2) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Oscar R.M. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delict major d'introducció, tinença i cessió de droga tòxica de l'article 161 del Codi Penal, amb la concurrència de la circumstància atenuant de minoria de 21 anys, a la pena de 5 anys de presó dels quals dos anys fermes i la resta condicional, i multa de 50.000.- pts.

"...32) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat Jonathan F.A. com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delict major de detenció i cessió de droga

tòxica de l'article 163 del Codi Penal, amb la concurrència de la circumstància atenuant de col.laboració amb la justícia i penediment, a la pena d'un any de presó i multa de 50.000.- pts.

"...51) Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat David P.P., com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delictes major de detenció de droga tòxica per al propi consum de l'article 169 del Codi Penal, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de dos mesos de presó condicional i multa de 75.000.- pts.

II.-RESULTANT: Que contra l'esmentada Sentència s'interposà recurs de suplicació pels Lletrats Emili CAMPOS ARAUZ, en interès d'Oscar M.V.; Maitena MANCIET FOUCHIER en interès de Daniel E.G.; Enric CASADEVALL PALLE en interès d'Antoni A.CH. i David B.G.; Neus VIVES ARMENGOL en interès de Pere Pau C.G.; Narcís CASAL FONSDEVIELA en interès de David P.P.; Manuel Mª PUJADAS DOMINGO en representació de Josep B.I. i Ricard D.C.; Mª Teresa MORERA PORTA en representació de Francesc C.C. i Oscar R.M.; Salvador CAPDEVILA PALLARES per Sílvia M.A. i David C.M.; Maite BOURGEAUD IZA en interès de Jonathan F.A., Rafael C.S. i Jordi B.B.; Jesús JIMENEZ NAUDI en representació de Ferran N.D.. El Ministeri Fiscal interposà recurs pel que fa a David B.G., David P.P., Josep B.I., Ricard D.C. i Jordi B.B.

III RESULTANT: Que per Aute de data 3 d'abril de 1.996, es va declarar la inadmissió dels recursos presentats per Oscar M.V.; Daniel E.G.; Jonathan F.A. i Jordi B.B.. I es va declarar desert el recurs pel que fa a Sílvia M.A. i David C.M..

IV RESULTANT: Que el Ministeri Fiscal s'oposà als recursos presentats per les diferents parts i fonamentà el seu recurs contra la Sentència de data 29 de gener de 1.996 en base a les següents argumentacions:

1)David P.P., considera que la pena de multa imposada és superior a la sol.licitada per la seva part, i que el Tribunal no va utilitzar la facultat de proposar tesi. Observa en conseqüència que existeix una infracció del principi acusatori, basant el seu recurs sobre el motiu 6 de l'article 3 del Decret Regulador del recurs de suplicació.

2) David B.G., el Ministeri Fiscal basa el seu recurs en els motius 4 i 5 de l'article 3, per no contenir la Sentència la narració precisa dels fets i per error en la valoració de la prova. Considera que els seus actes són suficientment greus per a ser enquadrats en el marc de l'article 161 del Codi Penal i no del 163 pel qual el Tribunal l'ha condemnat. Demana la revocació de la Sentència i la condemna a la pena de 5 anys de presó, part condicional, multa de 300.000.- pts, i expulsió condicional.

3) pel que fa a Jordi B.B., en el moment de la vista oral, desistí del seu recurs.

4) Josep B.I. i Ricard D.C., formula recurs de suplicació en base als motius 4 i 5 de l'article 3, per no contenir la Sentència la narració precisa dels fets i per error en l'apreciació de la prova. Considera que els fets són més greus del que recull la Sentència, constituint el delictes previst i penat a l'article 161 del Codi Penal, sol·licitant se'ls condemnés a 5 anys de presó, part condicional, 300.000.- pts de multa i expulsió condicional.

V RESULTANT: Que la defensa de Ferran N.D. fonamentà el seu recurs en el motiu 5 de l'article 3 del Decret (error en l'apreciació de la prova i violació del dret a la presumpció d'innocència) i el motiu 7 de l'article 3 (infracció d'una norma penal substantiva per indeguda aplicació). Fa ressaltar que una gran part de la fase instructora del present procediment es basa en una sèrie d'intervencions telefòniques efectuades al domicili del seu defensat. La Sentència avui recorreguda no diu absolutament res respecte de les escoltes telefòniques referides, quan és palès que els textos reproduïts havien de ser escollits contradictoriament amb la defensa pel Batlle o per l'agent de Policia judicial delegat a l'efecte. Res d'això s'ha produït i per tant el Tribunal havia de descartar ex officio i expressament les proves telefòniques declarant-les com a nul·les per les raons adduïdes. No és acceptable, doncs, segons la defensa, que es digui en la Sentència que les declaracions prestades davant la Policia "valen fins a prova contrària i s'han de valorar sempre tenint en compte les circumstàncies personals dels imputats o les circumstàncies sumarials". En efecte, aquesta valoració, encara que relativitzada de les declaracions policials pugna directament amb l'article 99 del Codi de Procediment Penal que diu "no produiran efecte les proves obtingudes infringint o violant els drets o les llibertats fonamentals", amb l'article 9.3 de la Llei Qualificada de

la Justícia que diu que "no seran admeses i quedaran sense efecte aquelles proves que haguessin estat obtingudes, directament o indirecta, amb violació dels drets i llibertats fonamentals de les persones", amb l'article 10.2 de la Constitució que "garanteix a tothom el dret a la defensa i a l'assistència tècnica d'un Lletrat ... a ésser informat de la acusació, a no confessar-se culpable, a no declarar en contra d'ell mateix..." i l'article 6 apartat 3 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

El vici de no tenir assistència lletrada i de no informar de l'acusació i dels drets del detingut, fa que s'hagi de rebutjar de pla i expressament la declaració policial i que no pugui ser tinguda en compte ni amb la relativitat que ho fa el Tribunal de Corts.

I en canvi, al ser les declaracions davant el Batlle tributàries de les declaracions davant la Policia, havien de ser matisades pel Tribunal donant força provatòria principal i gairebé exclusiva a les declaracions en el plenari en el moment de la vista oral.

En conseqüència la defensa considera que s'ha comès un error en l'apreciació de la prova al tenir en compte, encara que sigui parcialment i de manera relativa, tant les intervencions telefòniques com les declaracions davant de la Policia.

Manifesta també que no és cert que el processat hagués efectuat l'any 1.992 un viatge a Tarragona.

Subratlla per altra part que feia més de 2 mesos que Ferran NAVAS havia deixat el món de les drogues, fet que el Tribunal de Corts no va pendre en consideració.

En fi reprotxa a la Sentència de no haver aplicat un indult de fins a 6 mesos de les penes de presó imposada o que pugui imposar-se pels Tribunals penals andorrans per raó de delictes comesos amb anterioritat al 26 d'octubre del 1.993.

VI RESULTANT: Que la defensa d'Antoni A.CH. i David B.G. fonamenta el seu recurs en un error en l'apreciació de la prova (art. 3.5 del Decret regulador). Subratlla que Antoni ALEMANY és un malalt que té una dependència física i psíquica al consum de droga i que necessita més que tot una ajuda mèdica i psíquica. En conseqüència la pena de 5 anys de presó, dels quals 4 de fermes no sembla a la defensa ajustada als criteris jurisprudencials ni a la finalitat de

reinserció de la pena. Subratlla també que es va imposar una pena de 1 any i 3 mesos a David B.G. en aplicació de l'article 163 del codi Penal, malgrat que aquest tingués una vida normal, apartada del món dels estupefaents i que no tenia antecedents penals. Afegeix que disposa d'un treball estable des del 6 de novembre del 1.995. Considera en conseqüència que la pena hauria de ser totalment de caràcter condicional i no superior a 6 mesos de presó.

VII RESULTANT que la defensa de Pere Pau C.G. fonamenta el seu recurs sobre els motius 3.4, 3.5 i 3.7 del Decret regulador. Considera que la Sentència recorreguda s'havia de basar únicament en els fets ocorreguts al Principat d'Andorra, com està previst per l'article 2 del Codi Penal, i no en els fets ocorreguts en el territori espanyol. Subratlla també que el Tribunal de Corts no va pendre en consideració la personalitat del seu defensat ni les seves possibilitats de reinserció.

VIII RESULTANT Que la defensa de David P.P. fonamenta el seu recurs en els motius 3.6, 3.7 i 3.8 del Decret regulador. Manifesta que la pena de multa fixada per la Sentència és superior a la demanada pel Ministeri Fiscal. Per altra banda reprotxa al tribunal no haver tingut en compte la minoria de 21 anys de l'imputat. Afegeix que no s'ha respectat cap proporcionalitat quan a la pena de 2 mesos de presó condicional en comparació amb els altres processats sotmesos a la mateixa pena.

IX RESULTANT Que la defensa de Rafael C.S. fonamenta el seu recurs en els motius 3.4 i 3.5 del Decret regulador. Manifesta que en el foli 18 de la resolució recorreguda s'atribueix al processat una condemna per presumpte delictes menor de consum d'estupefaents que mai s'ha produït en la realitat, tractant-se d'un error en l'exposició de fets provats. Per altra part, subratlla que la Sentència considera provats uns fets sense tenir en compte les declaracions contundents que en el sentit contrari es van produir, tant en la vista oral com prèviament al judici.

X RESULTANT: Que la defensa de Josep B.I., i Ricard D.C. fonamenta els seus recursos en base a una imprecisa narració dels fets i per errònia apreciació de la prova, (paràgrafs 4 i 5 de l'article 3 del Decret regulador) i per altra part per indeguda aplicació d'una norma penal substantiva (art. 3.7 del mateix Decret). Considera que les declaracions fetes davant la Policia i davant el Batlle pels processats tindrien que ser declarades sense efecte per quant foren obtingudes amb vulneració dels drets

fonamentals continguts en l'article 10.2 de la Constitució. Afegeix que Josep BARRAGAN va introduir petites quantitats d'estupefaents al Principat, en va consumir i va fer una cessió però en absolut no en va vendre. En quant a Ricard D.C. també va introduir petites quantitats, en va consumir i va fer cessions però tampoc no en va vendre mai. Considera també que la Sentència aplica indegudament l'article 53 en ordre a la modulació de la pena imposada. Subratlla que Josep BARRAGAN, malgrat que fos reincident era menor en l'època dels fets i que Ricard DIAGO no te antecedents penals i que te possibilitats de reinserció social. Demana en conseqüència que els dos processats siguin condemnats de manera totalment condicional.

XI RESULTANT que la defensa de Francesc C.C. i Oscar R.M. fonamenta els seus recursos sobre els motius 3.4, 3.5 i 3.7 del Decret regulador. Considera que la Sentència conté fets que no estant provats. Ambdós sempre van negar haver introduït droga al Principat. Sosté també que les declaracions davant la Policia i el Batlle, per part dels processats, haurien de ser declarades sense efecte com preveu l'article 9.3 de la Llei Qualificada de la Justícia i l'article 99 del Codi de Procediment Penal, per quant foren obtingudes amb vulneració dels drets fonamentals, en especial els continguts en l'article 10.2 de la Constitució. Afegeix que la Sentència recorreguda fa constar que els dos processats van intervenir en el tràfic d'estupefaents organitzat per un tal "Víctor" sense prova evident. Tant Oscar R.M. com Francesc C.C. van consumir estupefaents i van fer alguna cessió, però en absolut mai -segons la defensa- es van dedicar a la venda ni van introduir droga en el Principat. En fi, considera que la Sentència aplica indegudament l'article 53 del Codi Penal per aplicar la pena adequada.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: Que per apreciar el valor de les proves, dos sistemes són aplicables: el primer és el sistema de "la prova legal" en la qual el valor està determinat per la Llei segons les normes precises i segons una jerarquia estricta; el segon és el sistema de "la prova moral" o de l'íntima convicció que permet al Tribunal apreciar en tota llibertat i segons la seva consciència el valor de les proves, a condició que no siguin meres sospites o impressions i que estiguin aportades a la causa, i que siguin obtingudes sense violació dels drets i llibertats fonamentals per aplicació de l'article 99 del

Codi de Procediment Penal. Aquesta última concepció és la que és d'aplicació en les democràcies modernes, sobre tot en el Principat. L'article 175 del Codi de Procediment Penal precisa que el Tribunal avalua segons la seva consciència les proves practicades.

En conseqüència, les manifestacions davant la Policia i les declaracions davant el Batlle instructor poden ésser tingudes en compte pel Tribunal, malgrat haver estat posteriorment rectificades en l'acte del judici oral. En efecte, les proves obtingudes durant l'última fase presenten més garanties processals, sobretot gràcies al seu caràcter totalment contradictori, però no ofereixen sempre la mateixa sinceritat o espontaneïtat que les declaracions obtingudes immediatament després dels fets. No existeix doncs cap jerarquia jurídica entre aquestes proves, el Tribunal avaluant-les en funció de les circumstàncies, amb la condició que no violin els drets fonamentals.

S'ha de subratllar, per altra part, com ho ha precisat en la seva Sentència el Tribunal de Corts, que qualsevol processat pot demanar en el curs de la instrucció modificar les seves declaracions i sol·licitar al Batlle la pràctica de les diligències que li semblin útils per la seva defensa. En la present causa, uns processats han rectificat davant el Batlle instructor punts de llurs declaracions, el que els ha estat concedit sense problema.

A més a més, s'ha d'observar la extrema prudència del Tribunal de Corts en el sentit que va elaborar el Resultant de fets provats únicament a partir de les declaracions obtingudes pel Batlle instructor i en el moment de la vista oral per evitar polèmiques o discussions inútils sobre l'al·legació (no provada) d'una actitud anormal de la Policia andorrana.

En fi, es pot remarcar que no existeix cap principi internacional o europeu d'assistència d'un Lletrat davant la Policia, malgrat que certes legislacions de països europeus l'hagin expressament (però restrictivament) previst; de la mateixa manera, el dret a no declarar en contra d'ell mateix no significa que la confessió voluntàriament feta no té cap valor provatori, ço que conduiria a una absurditat total i a una pèrdua completa de credibilitat en els drets fonamentals; aquest dret consagrat per l'article 10.2 de la Constitució s'inspira de l'article 14 del Pacte internacional de 1.966 i significa únicament que la persona acusada té dret a guardar silenci per oposició a la concepció medieval del sistema de proves,

però no significa evidentment que no té dret a declarar en contra d'ella

II.-CONSIDERANT: Que si les converses telefòniques poden ésser considerades com nul·les o inexistents per aplicació dels criteris de la jurisprudència andorrana (TC.29-3-93), la defensa de Ferran NAVAS no va demanar al Tribunal de Corts en el seu escrit que declari il·legals aquestes intervencions. Sobretot, la Sentència no fa cap referència en la seva motivació al contingut de les converses telefòniques. No es desprèn tampoc dels autes, ni està al·legat de manera circumstanciada i precisa que el Tribunal s'hagi fonamentat indirectament sobre indicis obtinguts a partir d'aquestes escoltes. En efecte, com està mencionat en el Considerant precedent, el Tribunal de Corts es va fonamentar exclusivament en les declaracions fetes davant el Batlle instructor així com en les declaracions recollides el dia del judici oral.

III.-CONSIDERANT: Que el Tribunal de Corts va apreciar per cada processat si existien circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal de l'article 23 del Codi Penal i fixà la pena segons les directives de l'article 53 del Codi Penal, sobretot tenint en compte els antecedents i possibilitat de reinserció social.

Per altra part, la Sentència va apreciar la gravetat i la repetició dels fets per aplicar de manera adequada les diferents qualificacions penals.

1) La qualificació dels fets comesos per Ferran N.D. és totalment correcta, compte tingut de la importància de les quantitats de droga; no obstant, malgrat la gravetat dels fets (reconeguts en la seva major part) i admetent que la activitat delictuosa començà a finals del 1.992 (declaració foli 3745), la pena de presó ferma podria ser reduïda a cinc anys, però sense que sigui oportú acordar-li el benefici d'una pena condicional qualificada, donat que és reincident. Aquesta moderació es pot basar sobre el fet que en els dos últims mesos, el processat intentava canviar de vida, fet que el Tribunal de Corts no va pendre suficientment en consideració per apreciar la capacitat de reinserció.

2) En quant a Antoni A.CH., el fet que sigui un malalt, depenent de la droga no pot atenuar la seva responsabilitat. No obstant, per ajustar els criteris jurisprudencials, la pena de presó podria ésser fixada en 5 anys dels quals 15 mesos, en lloc de 12 mesos, condicionals

amb la obligació prevista per l'article 242 del Codi de Procediment Penal de seguir un tractament mèdic éssent el període de suspensió de la condemna fixat al màxim legal. En quant a l'aplicació de l'article 170 del Codi Penal sol.licitada accessoriamment, no està suficientment justificada per la defensa.

3) La pena aplicada a David B.G. és proporcionada als fets, així com la qualificació de l'article 163 del Codi Penal criticada pel Ministeri Fiscal, donat que el tràfic porta sobre petites quantitats.

4) També la Sentència va pendre en consideració les circumstàncies personals de Pere Pau C.G., sobretot per descartar la pena d'expulsió sol.licitada. Per altra part, si la resolució fa referència en el resum de fets provats a un tràfic realitzat a Espanya per aclarir els fets, no va pendre en consideració aquests fets per fonamentar la pena imposada, basant-se exclusivament en les importants quantitats de drogues destinades a la revenda.

5) La condemna de Rafael C.S. es basa únicament en la gravetat i la repetició dels fets provats (foli 86 i 87 del judici) així com les circumstàncies personals i la seva minoria .

Va ésser efectivament condemnat pel Tribunal de Batlles per Sentència de data 2 de gener de 1.995, en la causa DM-57-1/94, com autor d'un delictes menor de consum de productes estupefaents, a la pena de 20.000.- pts de multa i amonestació privada. De tota manera el Tribunal de Corts no fa referència ni en la seva motivació, ni en el fallo d'aquesta condemna, posterior als fets.

Per altra part, el Tribunal va valorar correctament el conjunt de les declaracions per apreciar les càrregues; que si bé és cert que va intentar minimitzar una mica la seva participació en el judici oral, l'acarament practicat (foli 3755) va ser favorable a l'acusació.

6) Els fets comesos per Josep B.I. i Ricard D.C. van ser qualificats correctament per la Sentència, tenint en compte que si els fets de cessió són suficientment demostrats, es basen sobre petites quantitats de droga. En conseqüència, el Tribunal de Corts va aplicar adequadament l'article 163 en lloc del 161 del Codi Penal. Les penes aplicades, criticades per la defensa i el Ministeri Fiscal en el sentit contrari, són ajustades a la participació de cadascú en el tràfic.

Cal afegir a les consideracions generals sobre el valor de les proves fetes dels primers Considerants que els dos processats van intentar minimitzar llur participació en el judici oral, malgrat les acusacions precises i reiterades de persones que ells mateixos consideren com amigues (foli 3746). Ambdós van modificar, en la vista oral, les seves declaracions efectuades davant del Batlle, sense cap explicació racional, ço que fa dubtar de llur sinceritat.

7) En fi, la participació de Francesc C.C. i d'Oscar R.M. en el tràfic de droga, tal com resulta de les diferents declaracions, van ésser correctament qualificades com a constitutives del delictes major de l'article 161 del Codi Penal.

El Tribunal va pendre també en consideració la minoria i les circumstàncies personals dels dos processats per aplicar una pena mixta.

De la mateixa manera que els dos precedents processats, van al·legar, sense demostrar, la existència de coaccions o amenaces per part de la Policia, per minimitzar llur participació, no van explicar tampoc perquè van ratificar les declaracions fetes davant el Batlle, i esperar el judici oral per canviar sobtadament de versió.

8) El Tribunal de Corts va aplicar a David P.P. una multa superior a la sol·licitada pel Ministeri Fiscal, sense fer us de la tesi, cometent així una violació del principi acusatori.

Per altra part la pena pronunciada no pren en consideració la seva minoria en el moment dels fets així com la necessitat de respectar una certa proporció amb els altres processats, condemnats a la mateixa pena.

IV.-CONSIDERANT: Que el Decret de l'indult del 14 de març de 1.994 preveu en el seu article 1er que s'atorga un indult de fins a 6 mesos de les penes de presó amb exclusió a qualsevol altra pena, imposada o que pugui imposar-se pels Tribunals penals andorrans per raó de delictes o contravencions penals comesos en data anterior al 26 d'octubre de 1.993.

Que Ferran N.D. ha estat condemnat per un delictes major d'introducció, tinença i cessió de droga corresponent a uns fets parcialment posteriors a la data esmentada i

constitutius d'un delict continuat ço que impedeix l'aplicació d'aquest text.

V CONSIDERANT: en canvi, que el Decret de 7 d'abril de 1.996 atorgant un indult de fins a 6 mesos de les penes de presó és d'aplicació; l'article 3er precisa que en el supòsit de fets no jutjats definitivament, continuarà el procediment fins que recaigui Sentència ferma i en aquest moment el Tribunal que la dicti hi aplicarà els beneficis de l'indult.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, així com els Usos i Costums i altres fonts del dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1er.- Confirmar la Sentència recorreguda de data 29 de gener de 1.996, dictada pel M. Iltre. Tribunal de Corts, en tots els seus extrems, modificant, però, únicament les penes següents:

a) S'imposa una pena de **cinc anys de presó ferma** per a **Ferran N.D..**

b) S'imposa una pena de **cinc anys de presó** dels quals **tres anys i nou mesos ferms**, i **quinze mesos condicionals** amb la obligació de seguir un tractament mèdic (el termini de suspensió essent fixat a 4 anys), amb confirmació de la pena de **multa** pronunciada de **50.000.- pts**, per a **Antoni A.CH..**

c) S'imposa una pena de **un mes de presó condicional** i **50.000.- pts de multa** pel que fa a **David P.P..**

2n.- Aplicar l'indult de 6 mesos de presó, del 7 d'abril de 1.996 als condemnats a una pena de presó ferma.

3er.- Imposar les despeses processals a tots els recurrents a excepció de Ferran N.D.; Antoni A.CH., i David P.P.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament
jutjant, ho manem i signem.